

Een nationale regeling die het voordeel van een ten gunste van bepaalde topsporters ingestelde toelage beperkt tot onderdanen van de betrokken lidstaat, vormt een belemmering van het vrije verkeer van werknemers

In het arrest Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava (C-447/18) van 18 december 2019 heeft het Hof geoordeeld dat artikel 7, lid 2, van verordening nr. 492/2011 betreffende het vrij verkeer van werknemers¹, dat bepaalt dat een werknemer die onderdaan is van een lidstaat, op het grondgebied van de andere lidstaten dezelfde sociale voordelen geniet als nationale werknemers, in de weg staat aan een regeling van een lidstaat die het voordeel van een toelage die wordt betaald aan bepaalde topsporters die voor deze lidstaat of zijn rechtsvoorgangers zijn uitgekomen in internationale sportcompetities, afhankelijk stelt van de voorwaarde dat de aanvrager de nationaliteit heeft van die lidstaat.

In casu gaat het om een Tsjechisch staatsburger (die ten tijde van de ontbinding van de Tsjechische en Slowaakse Federale Republiek voor die nationaliteit had gekozen) die op het grondgebied van het huidige Slowakije woont, die als lid van het nationale team van de Tsjecho-Slowaakse Socialistische Republiek gouden en zilveren medailles heeft gewonnen bij Europese en wereldkampioenschappen ijshockey, en aan wie een toelage, ingesteld ten gunste van bepaalde topsporters die zijn uitgekomen voor Slowakije, is geweigerd omdat hij niet de Slowaakse nationaliteit heeft. Bovendien was hij, toen de Slowaakse Republiek en de Tsjechische Republiek toetraden tot de Europese Unie, tewerkgesteld op een basisschool, welk werk hij na de toetreding is blijven verrichten.

Om te beginnen heeft het Hof vastgesteld dat de betrokken toelage is uitgesloten van de werkingssfeer van verordening nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels². Volgens het Hof valt de uitkering namelijk niet onder het begrip "uitkering bij ouderdom" in de zin van artikel 3, lid 1, van deze verordening, dat bepaalt op welke takken van de sociale zekerheid verordening nr. 883/2004 van toepassing is. Het Hof heeft in dit verband opgemerkt dat de voornaamste doelstelling van de toelage erin bestaat de begunstigden te belonen voor de prestaties die zij op sportgebied hebben geleverd toen zij voor hun land uitkwamen, hetgeen enerzijds verklaart waarom de toelage rechtstreeks door de staat wordt gefinancierd, buiten de financieringsbronnen van het nationale socialezekerheidsstelsel om en onafhankelijk van bijdragen van de begunstigden ervan, en, anderzijds, waarom zij slechts aan een zeer beperkt aantal sporters wordt betaald. Het Hof heeft hieraan toegevoegd dat de betaling van de vergoeding niet afhankelijk is van het recht van de begunstigde op een ouderdomspensioen, maar alleen van een daartoe strekkende aanvraag van de begunstigde.

Verder heeft het Hof gepreciseerd dat de betrokken werknemer zijn woonplaats weliswaar niet heeft verplaatst, maar zich als gevolg van de toetreding tot de Unie van de staat waarvan hij

¹ Verordening (EU) nr. 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2011 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Unie (PB 2011, L 141, blz. 1). Artikel 7, lid 2, van die verordening vormt een bijzondere uitdrukking van het non-discriminatiebeginsel van artikel 45, lid 2, VWEU op het specifieke gebied van de toekenning van sociale voordelen.

² Verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (PB 2004, L 166, blz. 1, met rectificatie in PB 2004, L 200, blz. 1).

onderdaan is en van de staat op het grondgebied waarvan hij zijn woonplaats heeft, niettemin in de situatie van een migrerende werknemer bevindt. Vervolgens heeft het geoordeeld dat de toelage die hier aan de orde is onder het begrip „sociaal voordeel” in de zin van artikel 7, lid 2, van verordening nr. 492/2011 valt. In dit verband heeft het Hof geconstateerd dat de mogelijkheid voor een migrerende werknemer om op dezelfde basis als werknemers die onderdaan zijn van de gastlidstaat te worden beloond voor de uitzonderlijke sportieve resultaten die hij heeft behaald toen hij voor die lidstaat of de rechtsvoorgangers daarvan uitkwam, kan bijdragen tot de integratie van die werknemer in die lidstaat en dus tot de verwezenlijking van de doelstelling van het vrije verkeer van werknemers. Het Hof heeft benadrukt dat de toelage die in het hoofdgeding aan de orde is niet alleen tot gevolg heeft dat de begunstigden ervan financiële zekerheid wordt geboden om met name het gebrek aan volledige integratie op de arbeidsmarkt in de jaren die waren gewijd aan de beoefening van topsport te compenseren, maar vooral ook dat hun een bijzonder sociaal prestige wordt verleend vanwege de sportieve resultaten die zij hebben behaald toen zij voor het land uitkwamen.

Het Hof heeft dan ook vastgesteld dat een lidstaat die een dergelijke toelage aan zijn nationale werknemers toekent, deze niet kan weigeren aan werknemers die onderdaan van een andere lidstaat zijn, zonder zich schuldig te maken aan discriminatie op grond van nationaliteit.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170